

Elisabeth Forest
alias Rose Woods

"Minden sora
magával ragadó,
élettel teli"

Anita Weaver

Légy az enyém

Greenshire-i szerelmek 1.

Elisabeth Forest

Légy az enyém

Greenshire-i szerelmek 1.

regény

**Légy az enyém
Greenshire-i szerelmek I.**

PDF ISBN 978-963-387-120-1

írta: Elisabeth Forest
Berkesné Zombor Anikó
2014.

© Minden jog fenntartva

*Köszönet a korrektúráért Erikának, és a folyamatos támogatásért Sylvie-nek, a regény tündér-keresztanyjának.
Soha nem leszek képesek meghálálni a segítségüket.*

Mottó:

*Rád gondolok! - Úgy indázlak körül
Gondolattal, mint vadszőlő a fát:
Nagy levelek, s a szem semmit se lát
A zöldön túl, amely a törzsre ül.
De értsd meg, pálmám: vágyam nem hevül
Gondolatért – a szebb valót magát
Kívánom: téged! Jössz-e, jössz-e hát
Hozzám, de tüstént? Meztelenül
Álljon derekad, s minden ágadat
Zúgasd, erős fa, s lombos köteled
Szaggasd el s dobd a földre, mert e vad
Örömben: - látlak, hallak s új leget
Kortyol tudóm friss árnyékod alatt! –
Nem gondolok Rád – itt vagyok Veled.*

Elizabeth Barrett-Browning

(a Portugál szonettek-ből)

Első fejezet

Valamikor az 1820-as évek végén:

Greenshire a szigetország legbájosabb vidéke, ebben mindenki egyetért, még azok is, akik megrögzötten ragaszkodnak a város minden kényelméhez és nyüzsgő izgalmához. Meglepően pezsgő társasági élet zajlik itt vidéken. A báli szezon ideje alatt persze mindenki a fővárosban tartózkodik, de nyáron, az előkelő társaság tagjai előszeretettel tesznek eleget Lord és Lady Outridge menetrendszerinti meghívásainak, melyek évről évre egyre nagyobb megtiszteltetésnek számítanak. A lord és a lady örömmel bocsájtja otthonát nyaranta akár több hétre is a szórakozni vágyó urak és hölgyek rendelkezésére. A vendégek pedig csak jönnek és jönnek, az óriási ház minden szobája gazdára lel ilyenkor, a körülötte elterülő pompás park pedig megtelik sétáló kisasszonyokkal és fiatalurakkal, mindenfelől nevetés és beszélgetés hangjai hallatszanak, az esték zenétől, pohárcsilingeléstől, a szórakozó társaságot ellátó szolgálk folyamatos jövés-menésétől hangosak. Pont úgy, mint ma.

Amelia Devereux, Outridge hatodik grófjának egyetlen lánya, a kivilágított bálterem egyik homályosabb, viszonylag csendes sarkában állt, megbújva édesanyja csodaszép virágokat nevelő, meglepően jó rejtkehelynek tűnő cserepes növénye mögött. Itt viszonylagos nyugalomban lehetett, rejtve a kíváncsi szemek elől, miközben ő maga mindent látott, a két Mrs. Devenport jóvoltából pedig – akik a fal mellett sorakozó kényelmes karosszékek közül foglaltak el kettőt – mindent hallott is.

Pillantása az idős hölgyek felé tévedt. Sógornők voltak, és mindketten özvegyek. Mindenki Devenport ikreknek hívta őket a hátuk mögött, pedig vérségi kapcsolat nem volt közöttük. Megboldogult férjeik révén, mindössze házasság útján kerültek rokonságba egymással. Mégis, egy valódi testvérpár tagjai sem hasonlíthattak volna ennél jobban egymásra. Mindketten testesek voltak és pirospozsgások, mindig egyforma, levendula színű ruhát viseltek, még a hajukat is ugyanolyan frizurába fésültették a komornájukkal. És mindketten imádtak pletykálni.

– Egy valódi misteriosi hercegnő – mondta épp az egyik Mrs. Devenport, Penelope talán, Amelia egyszerűen képtelen volt megkülönböztetni őket egymástól. – Mary mesélt róla.

– A komornádat, kedvesem, nem tekinteném a legmegbízhatóbb forrásnak – válaszolta a másik Mrs. Devenport. – De ebben az esetben talán mégis igaza lehet. Az én Lisbethem ugyanezt mondta.

Amelia nem szerette a pletykát. Úgy gondolta, a szóbeszéd olyan fegyver, amely veszélyesebb a pisztolynál. Könnyedén tönkretelhet bárkit, sőt, közvetetten akár ölni is képes. A hölgyek szavaira azonban felfigyelt. Egy hercegnő érkezése Misteriosból, ebből az apró országból a Kárpátok szívéből, még Greenshire színes mindennapjai közepette is kuriózumnak számított.

– Mary azt hallotta, páratlan szépség, ráadásul ragyogóan okos és angyalian kedves is. A fővárosban versengenek a férfiak a kegyeiért – folytatta Penelope Devenport, miközben egyetlen mozdulattal szélesre tárta legyezőjét, és hevesen meglengette a finom holmit. A hajába tűzött tollak bólogatni kezdek a hirtelen támadt szélvihar hatására.

– No, persze – kuncogott a másik Mrs. Devenport, név szerint Prudence –, ilyen impozáns cím és tetemes örökség várományosaként akár rút is lehetne a hölgy, akkor is számtalan férfi legyeskedne körülötte.

– Igazad van, kedvesem, de az ő esetében a szépség, a kellem és az engedelmes természet szerencsés módon

keveredik. Ez teszi vonzóbbá az urak számára a többi első bálozó csitrinél. Némelyiküknek még ott a tojánhéj a fenekén, mégis úgy viselkednek, mintha a lábuk előtt heverne az egész világ.

Az asszony szeme elé emelte lornyonyját, és egyébként barátságos, de most hirtelen szigorúvá váló tekintetét körbehordozta a bálteremben forgolódó, kivétel nélkül fehérbe öltözött fiatal lányok során.

– Talán csak egy kivétel van közöttük – pillantott ismét sógornőjére. – Amelia igazán tisztelettudó kislány, magasan kitűnik a többiek közül.

– Igazad van, drágám – bólogatott Penelopé –, de ne feledd, hogy Amelia már nem első bálozó. Ez a harmadik szezonja a társaságban, bőven volt ideje arra, hogy csiszolódjon.

– Helyben vagyunk – nyögött fel halkán a lány.

A szülei tizennyolc éves korában vezették be a társaságba, és most, midőn a harmadik szezonja vette kezdetét, még mindig csak huszonegy évet számlált. Ezek a hölgyek mégis úgy beszéltek róla, mint egy matrónáról.

Nem áltatta magát. Abban a világban, ahol a lányok nem ritkán tizenhat-tizenhét évesen férjhez mennek, ő már túlkorosnak számított. Mégis újra és újra arra a felismerésre jutott, hogy még nem akar feleség és anya lenni. Ahhoz túlságosan is élvezte a szabadságot – már amennyi abból a hozzá hasonló fiatal lányoknak jutott. Hajadonként sem tehette azt, ami épp az eszébe jutott, sokszor érezte úgy, hogy legszívesebben hisztérikusan tiltakozna a testét-lelkét gúzsba kötő ostoba szabályok és szokások ellen. Ám engedékeny édesapjának köszönhetően még mindig nagyobb önállóságot élvezett, mint amennyi meggyőződése szerint a legtöbb férjes asszonynak kijutott.

Gyermekkori barátnői közül már többen megházasodtak. Amelia elborzadva gondolt arra a változásra, amit ez az esemény jelentett az életükben. Onnantól kezdve akaratukat

és vágyaikat kötelesek voltak alárendelni férjük érdekeinek és szeszélyeinek. Erre ő soha nem lett volna képes.

Legalább az álmaival szabadon kívánt rendelkezni.

Már rég sejtette, hogy más, mint a többi vele egykorú lány. Legtöbbjük azt tekintette élete legfőbb céljának, hogy családjá elvárásának megfelelően hozzámenjen egy elfogadható külsejű, gazdag férfihoz, gyermekeket szüljön és boldogan éljen, míg meg nem hal. Közben pedig imádkozott, hogy egyszer megtalálja a szerelmet, amelyről a költők verseltek. Házasságon belül vagy kívül, az már nem számított. Sokan már azzal is megelégedtek volna, ha a férjük udvarias tisztelettel bánik velük.

Ő azonban másról ábrándozott. Író akart lenni.

Egészen kicsi korától kezdve folyton történetek és mesék keringtek a fejében. Ha unatkozott, ha szomorú volt vagy félt valamitől, ha jobb kedvre akart derülni vagy egyszerűen csak nem tudott este elaludni, visszavonult ebbe a kitalált, saját maga által alkotta világba, halálra rémítve és az örületbe kergetve ezzel a családját.

Egy idő után furcsa készítés lett úrrá rajta. Úgy érezte, ezeket a történeteket le kell írnia. Mára pedig azt vette a fejébe, hogy egyre nagyobb számú kéziratait valami módon publikálja majd. Talán folytatásokban közölhetné egy hetilap, vagy...

De nem. Egy gróf lánya nem engedheti meg magának, hogy nevét olyan szemérmetlen és botrányos dologgal emlegessék együtt, mint egy regény. Mert Amelia regényeket írt. Szenvedélyes szerelmi történeteket, tele ármánnyal, árulással és küzdelemmel, melyben végül a jó mindig elnyerte jutalmát, a rossz pedig méltó büntetését – természetesen. Az ő főszereplői, némi kalamajkát és rengeteg kalandot követően, valóságos ismerőseivel ellentétben, valóban boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Amelia soha nem tartotta magát különösebben naiv teremtésnek. Bár a szülei boldogok voltak egymás oldalán – még ha házasságuk nem is szerelemből, hanem sokkal

inkább alapos megfontolásból köttetett –, tudta, köreikben ritka az olyan boldog családi élet, mint az övék. A gróf és a grófné között kialakult egy olyan szoros kötelék, melyet leginkább a közös tisztelet alapozott meg, és az együtt töltött évek során kialakult szeretet, valamint a gyermekek érkezése, még erősebbre fűzött. Amelia tudta, apja és anyja boldogok, és ez őt is boldoggá tette. De tisztában volt vele, a szülei esete ugyancsak egyedi. Egy kezén meg tudta volna számolni a társaságban kötött, felhőtlennek mondható házasságokat.

Legutoljára épp legjobb barátnője, Evelyn Milborrow pecsételte meg saját sorsát, mikor igent mondott Lord Lucas Brightmore-nak, Kenway grófjának. Alig pár hónap együttélés kellett csak, hogy Evelyn rájöjjön, Lord Kenway nem olyan, mint amilyennek első pillantásra hitte. Pedig Amelia úgy gondolta, ha valaki, hát csupa élet és öröm barátnője megtalálja a boldogságot a házasságban. Mára azonban Evelyn elkeseredett, állandó búskomorságban szenvedő fiatalasszonnyá vált, akinek hangulata csak még tovább romlott, mikor megtudta, hogy áldott állapotban van.

Amelia összerázkódott, ahogy felsejlett előtte barátnője bánatos kék szeme, szép, szomorú arca, és a Lord Lucas vonásait felhőző kétségbeesés, valahányszor boldogtalan feleségére pillantott. A lány nem tudta pontosan, mi ingatta meg ilyen végérvényesen barátnője férje iránti szerelmét. De azt elhatározta, hogy ő bizony levonja az eset tanulságát. Az okos ember tanul a hibáiból, de az igazán okos mások szerencsétlen lépései nyomán okul. Rá pedig sok rosszat lehet mondani, de azt nem, hogy ostoba lenne.

Nem, ő soha nem fog férjhez menni. Inkább megtalálja a módját, hogyan jelentesse meg a regényeit. Biztosan ki tudna találni valamit. Esetleg használhatna álnevet.

A két Mrs. Devenport még mindig a misteriosi hercegnőről fecsegett, de a lány azt a csekély érdeklődést is elveszítette a téma iránt, amit addig érzett. Úgy döntött,

eleget hallott, inkább megkeresi Evelynt, hátha tehet valamit azért, hogy felvidítsa barátnőjét.

Ám elhatározását nem volt egyszerű kivitelezni. Ha előbújik rejtekhelyéről, a két Mrs. Devenport számára azonnal nyilvánvalóvá válik, hogy minden egyes szavukat kihallgatta. Pedig egyáltalán nem ezért rejtőzött el a növény mögött. Ő egyszerűen csak az anyja elől bujkált, aki eltökélte, hogy egyszer és mindenkorra kiveri lánya fejéből a romantikus ábrándokat, és az idén végre kiházásítja. Döntését nyomban tett követte. Ami azt illeti, az aznapi összejövetelt is épp ebből a célból rendezte.

Amelia elbújt, hogy elkerülje a felesleges összecsapást az édesanyjával. Erős akaratú volt, de sohasem tiszteletlen. Márpedig ebben az esetben nehezen tudta volna saját elképzeléseit érvényre juttatni, anélkül hogy szembeszegüljön az anyjával. Így jobbnak látta, ha minden rendelkezésére álló eszközzel kerüli a konfrontálódást. Ennek viszont az lett az eredménye, hogy csapdába esett. Egyik oldalon a cserepes növény és a két Mrs. Devenport, másik oldalon a fal. Mindössze egy picike nyílás maradt a virág alsó ágai alatt, ahol talán kiferhett. Ehhez viszont szinte hétrét kellett görnyednie, és rák módjára kihátrálnia fedezékéből. A terjedelmes szoknyarésszel büszkélkedő báli ruha ugyan megnehezítette ezt a mutatványt, de Amelia mégis átküzdötte magát az akadályon. Már majdnem kiszabadult, mikor tomporával nekiütközött valami szilárdnak. Rémulten egyenesedett fel és pördült meg a sarkán. A hirtelen mozdulattól kis híján elveszítette az egyensúlyát, csupán az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnia abban a valamiben, aminek nekitolatott, és ami gyanús módon hasonlított egy fekete estélyi öltözékbe bújtatott emberi alakhoz.

– Te meg mit csinálsz itt?

Az ismerős hang hallatán Amelián végigszágulott a megkönnyebbülés.

– Hála az égnek, hogy csak te vagy az, Tony.

- Csak? - vonta fel sötét szemöldökét gúnyosan Lord Anthony Saint-Germain, mire a lány elpirult.

- Nem úgy értettem - hadarta védekezésépp, és szórakozottan kifújta az arcából egy rakoncátlan mézszőke hajtincset. - Csak megijedtem, hogy Harry egyik vőlegényjelöltje az.

Lord Harry Devereux, Outridge grófjának idősebb gyermeke és egyben örököse, Amelia bátyja, legalább olyan komolyan gondolta, hogy húgának férjhez kell végre mennie, mint édesanyjuk, és azon kívül, hogy ezt nyíltan kifejtette minden lehetséges alkalommal, igyekezett is a lányt apró, jól irányzott lökésekkel az oltár felé terelni. Példának okáért, előszeretettel hívta meg minden olyan barátját szülei házába hosszabb-rövidebb látogatás erejéig, akiknek még nem volt feleségük.

Persze, Lord Anthony is a bátyja barátja volt, de egyben Amelia egyik legjobb barátja is. Egészen kicsi lány kora óta ismerte a férfit, aki gyakorlatilag többet tartózkodott Lord Outridge házában, mint saját rezidenciáján, ahol a szolgálkon kívül úgyszemint várta volna senki. Anthony szülei, már nagyon régen meghaltak. Óriási vagyont és Saint-Germain vikomtjának címét hagyták a fiukra. Anthony és Harry már akkor is jó barátok voltak, de onnantól elválaszthatatlanokká váltak. A Devereux család valósággal örökbe fogadta a fiút. A hosszú időre visszavezethető barátság volt az oka annak is, hogy Ameliával illetlen és szokatlan módon tegező viszonyban voltak. A lány képtelen lett volna merev és formális magázódásra.

Felmosolygott a magas, csinos férfira, majd mikor észrevette, hogy még mindig a karját szorongatja, gyorsan elengedte és távolabb lépett.

Anthony kifogástalanul nézett ki, mint mindig. Mintha skatulyából húzták volna elő. Ruháján sehol egy ránc, sehol egy szösz, sötét haja jólfésült, tökéletes. Arisztokrata származásáról árulkodó nemes vonású arca derűs. Ám bőre - az elvárásoknak és a divatnak ellentmondva -

napbarnított, akár egy földművesnek. Mutatva, mennyire szeret a szabadban tartózkodni, nem törődve azzal, milyen szégyenletesnek számít, hogy nem előkelően sápadt, mint a társaság tagjai általában. Ez pedig Ameliának eszébe juttatta, hogy Lord Anthony Saint-Germain soha, senki véleményével nem törődött. Az egész emberből rendíthetetlen nyugalom, hűvös elegancia és megingathatatlan önbizalom áradt, amelytől a lány csak még ziláltabbnak, még rendetlenebbnek érezte magát. Ugyanakkor erős, de merőben megmagyarázhatatlan biztonságérzet töltötte el, valahányszor Lord Anthony közelében tartózkodott. Mielőtt azonban még lett volna ideje eltöprengeni ezen az érzésen, a szeme sarkából megpillantott egy úriembert, aki épp feléjük tartott, méghozzá roppant eltökélten.

– Jaj, ne! – nyögött fel Amelia.

– Szóval, Redway még nem adta fel – állapította meg Anthony, midőn követte a lány pillantását.

– Még szép, hogy nem adja fel, mikor Harry minden lehetséges alkalmat megragad arra, hogy bátorítsa. Ami nem túl megerőltető feladat, hisz’ a herceg úgy el van telve magával, hogy az már ízléstelen. Meg van róla győződve, hogy minden lány kész örömet a karjaiba omlik, amint a legcsekélyebb érdeklődést mutatja irányába – húzta el a száját Amelia, majd reménykedve nézett a férfi szemébe. – Tony, megtennéd, hogy táncolsz velem?

Anthony először meglepődött a kérés hallatán, majd halványan elmosolyodott és meghajtotta a fejét.

– Lady Amelia, megtisztelne ezzel a táncsal?

– A legnagyobb örömmel, Lord Anthony – pukedlizett a lány, majd belekarolt a férfiába és valósággal a táncparkettre rángatta.

– Micsoda hév – morogta Anthony az orra alatt, de mosolya időközben vigyorra szélesedett a lány sietsége láttán.

– Ha észreveszi, hogy veled táncolok, akkor békén hagy – suttogetta Amelia cseppet sem diszkréten, majd halkan

hozzátette: – Egyelőre, legalábbis. Sajnos, arról álmodni sem merek, hogy felfogja végre, Harry minden ígéretének dacára sem leszek a felesége.

– Az még eszedbe sem jutott, hogy nem csak a bátyád buzdítása miatt akar olyan kétségbeesetten udvarolni neked? – dörmögte Anthony, mire a lány elnevette magát.

– Ugyan már, ne viccelj velem!

A férfi tenyere a derekára simult. Amelia felmosolygott partnerére, mikor a keringő első hangjai felcsendültek.

– Sosem fogod kitalálni, mit hallottam a Devenport ikrektől – váltott témát, hogy elterelje a szót a kényes kérdésről.

– Azért hadd próbáljam meg! A misteriosi hercegnőről beszélgettek, ha nem tévedek. – Anthony felnevetett az apró fintor láttán. Úgy tűnt, Amelia szentül meg volt győződve arról, hogy újdonságot oszt meg vele. A férfiban volt annyi jó érzés, hogy mentegetőzni kezdjen. – Ne haragudj, de nem volt nehéz rájönni, mire gondolsz. Mindenki őfelségéről beszél

Amelia könnyedén megrántotta a vállát.

– Feltételezem, egy ilyen érdekes esemény folyamatosan napirenden van. A hír úgy terjed, mint a futótűz, és amúgy is, mindig én értesülök utoljára az ilyesféle dolgokról. A két Mrs. Devenport szerint, a fővárosban minden férfi körülötte legyeskedik. Azt is mondták, hogy gyönyörű szép és nagyon kedves hölgy. Szeretném megismerni, Tony. Van fogalmad arról, milyen izgalmas és egzotikus lehet az élete? Az országában polgárháború dúl, ő pedig itt kapott menedéket az udvarban. Sajnálom szegényt, de ugyanakkor kicsit irigylem is. Igaz is, te nemrég érkeztél onnan. Láttad talán?

Anthony halványan elmosolyodott a lány kíváncsi kérdése hallatán. Ha nem első kézből tapasztalja, el sem hitte volna, hogy történhet olyan esemény a társaságban, amely számot tarthat Lady Amelia érdeklődésére, aki – a hölgyek többségével ellentétben – soha nem foglalkozott a lépten-nyomon szárnyra kapó híresztelésekkel. A hercegnő

érkezése minden jel szerint felkavarta még őt is. Viszont megkapó volt, ahogy lelkesedését igyekezett elrejteni. Nem ment neki túl jól. Az arca kipirult, és ennek nem csak a keringő gyors üteme volt az oka. Zöld szeme izgatottan csillogott, az egész lány, szinte vibrált a türelmetlenségtől, miközben a válaszra várt.

– Igen, láttam. Sőt, beszéltem is vele. Valóban szép, de, hogy kedves-e, arról nehezen tudnék nyilatkozni, mivel alig pár szót váltottunk, mikor bemutattak bennünket egymásnak.

Amelia gyors pillantást vetett a két fejjel magasabb férfi markáns arcára, hogy lássa, nem csak ugratja-e. Tony folyton viccelt. Mivel azonban fekete szeme most csupán nyugodt derűt sugárzott, úgy döntött, nem gúnyolódott, hanem az igazat mondta. Megnyugodva bólintott és ismét átadta magát a tánc örömének.

Tony tökéletes táncos – állapította meg, mint minden egyes alkalommal, mikor a férfi felkérte. Erős és határozott, valósággal repült a parketten az irányítását követve. Ráadásul csodásan érezte magát mellette. Vele nem kellett folyton azon aggódnia, milyen lehetetlen, megbotránkoztató kijelentést tesz, ha nem figyel oda eléggé. A férfit képtelenség volt megdöbbeníteni. Csak nevetett Amelia legfurább, legmeghökkenőbb ötletein és megállapításain. Anthony oldalán önmaga lehetett, ez olyan nyugalommal töltötte el, amelyről nem szívesen mondott le. A férfi volt az egyetlen, akinek azt is elárulta, milyen tervei vannak az írással kapcsolatban. Még a bátyjának sem beszélt róla, mert tudta, Harry csak kinevetné, és felesleges ostobaságnak bélyegezné az álmait.

– Szívem szerint megkérnélek, hogy maradj mellettem egész este – szaladt ki a száján a vallomás, mire a másik egy pillanatra megmerevedett. Egyetlen másodperc volt csupán, de Amelia megérezte, és nyomban kuncogni kezdett. – Ne aggódj, nem fogok ilyet tenni. Csak arra gondoltam, hogy két legyet üthetnék egy csapásra. Jól érezném magam, és

talán Harry barátai is elbizonytalanodnának egy kicsit, ha látnák, hogy van kísérem. De nem kell félned, nem akarom elrontani a szórakozásodat. Ráadásul az emberek azonnal kombinálni kezdenének, ha nem tágítanál mellőlem, a mama pedig szörnyen dühös lenne rám, amiért hírbe hozom magam, tovább rontva amúgy is csekély esélyeimet a férjhez menetelre.

– Ki mondta, hogy kevés esélyed van? – kérdezte Anthony rekedten, mire a lány ismét felpillantott. A férfi hangja furcsa volt, nem a megszokott könnyedséggel csengett, ám a szeméből most sem tudott kiolvasni őszi érdeklődésnél többet.

– Ismersz, Tony – vont a meg kecsesen a vállát. – Elriasztom a férfiakat, nem pedig vonzom. Bennem semmi nincs abból, amivel állítólag a misteriosi hercegnő rendelkezik. Nem vagyok szép, sem engedelmes, de még csak kedves sem. Talán azt szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy megvan a magamhoz való eszem, de ez vajmi kevés egyéb kívánatos jó tulajdonság híján. Ráadásul hiányzik belőlem a házasságra való hajlandóság is.

– Előbb vagy utóbb kénytelen leszel megadni magad a társadalom és a családot elvárásainak – felelte Anthony ismét azon az idegen, csikorgó hangon, de az arca továbbra sem árulta el, mi okozta nála ezt a furcsa hangulatot.

– Lehet. De lehet, hogy nem – felelte Amelia tettetett könnyedséggel. – Harry barátai hamarosan feladják, és olyan jelölt után néznek, aki sokkal készségesebb. A mamáék pedig rájönnek, hogy hiába erőltetik a dolgot.

A hangja határozottabbnak tűnt, mint ahogy érezte magát. Igazság szerint fogalma sem volt, hogyan kerülhetné el továbbra is a fenyegető jövőt: a házasság lehangoló kötöttségét.

A melódia utolsó akkordjai is elhaltak, és a táncosok halk tapssal honorálták a zenészek játékát. Anthony megfogta Amelia kezét, és a karja hajlatára fektette.

Harry termelt mellettük, szinte a semmiből.

– Megtudhatnám, miért hagytad faképnél Redwayt? – sziszegte, gondosan ügyelve arra, hogy a körülöttük állók ne hallják meg a számonkérést.

Harry Ameliáénál egy árnyalattal sötétebb zöld szeme haragosan villogott. A haja is valamivel sötétebb volt, mint a hűgáé, de ezektől a különbségektől eltekintve, a közöttük lévő hasonlóság egyértelmű volt, és egyből nyilvánvalóvá tette a fennálló rokonságot.

Amelia színpadiasan felsóhajtott, majd az égre emelte a tekintetét, mintha hangtalanul türelemért fohászkodna.

– Nem hagytam faképnél – felelte, makacsul állta fivére kemény pillantását. – Anthony felkért táncolni, és én igent mondtam neki.

– No persze, Anthony – fordult most Harry villámló tekintettel szótlanul ácsorgó barátja felé. – Megkérhetnélek, hogy ne támogasd a húgom ebben a renitens viselkedésben?

Saint-Germain teljes magasságában kihúzta magát, és így nyilvánvalóvá vált, hogy ő a természetesebb kettejük között, pedig Harry is figyelemreméltóan nagyra nőtt. Amelia aprónak és jelentéktelennek érezte magát az árnyékukban.

– Ami azt illeti, a hölgy a következő táncot is nekem ígérte. Valamint az az utánit és minden azt követőt ma este.

A lánynak egy pillanatra elakadt a lélegzete a szavak hallatán, azután viszont elégedetten mosolygott fel a bátyjára.

– Tony, kérlek, ne add alá a lovat – sóhajtott Harry lemondóan. – Tudom, hogy ebben nem értesz velem egyet, de Ameliának mihamarabb férjhez kell mennie. Ez az ő érdeke is.

– És férjhez is fog menni – hagyta helyben Anthony, mire Amelia csodás elégedettsége egy csapásra szertefoszlott. Szemrehányó pillantást vetett alkalmi lovagjára, aki azonban már folytatta is: – De ma este arra van szüksége, hogy jól érezze magát. És most, ha megbocsájtasz, barátom... A húgodnak biztosan jól esne egy kis frissítő.

Rákacsintott a lányra, és gyengéden a büféasztal felé irányította, olyan nyugodtan, mintha meg sem történt volna a bosszantó közbjáték.

– Meg sem érdemlem a figyelmességed – sóhajtott Amelia, de engedelmesen követte Anthonyt. – Te mindig olyan megértő vagy, soha nem veszíted el a türelmed. Harry bezzeg...

– Én nem vagyok a bátyád – vágott közbe a férfi, meglepően hevesen.

– Nem, persze, de olyan vagy nekem, mint egy testvér.

– Aligha – dörmögte Anthony, teljesen összezavarva ezzel Ameliát, ám, mielőtt megkérdezhetné volna, mire is gondol pontosan, mozgolódás és halk sustorgás támadt az ajtónál. Az izgalom végighullámozott a termen, de Amelia hiába nyújtogatta a nyakát, képtelen volt megpillantani, mi okozhatta a váratlan felbolydulást.

– Mi történt? – kérdezte végül Anthonyt, aki jóval a többi ember feje fölé magasodott, így gond nélkül láthatott mindent.

– Azt hiszem, a bátyád épp most lett szerelmes... ismét.

A roppant rejtélyes válasz, nem hogy magyarázattal szolgált volna, csak még inkább felkavarta a lányt.

Tartalom

Első fejezet.....	5
Második fejezet.....	18
Harmadik fejezet.....	27
Negyedik fejezet.....	38
Ötödik fejezet.....	52
Hatodik fejezet.....	67
Hetedik fejezet.....	87
Nyolcadik fejezet.....	97
Kilencedik fejezet.....	108
Tizedik fejezet.....	121
Tizenegyedik fejezet.....	132
Tizenkettedik fejezet.....	148
Tizenharmadik fejezet.....	164
Tizennegyedik fejezet.....	186
Tizenötödik fejezet.....	201
Tizenhatodik fejezet.....	216
Epilógus.....	232